

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р4 р 9/2026
13.07.2026. године
Београд

Врховни суд, судија Драгана Миросављевић, одређена Годишњим распоредом послова на основу одредбе члана 7. став 5. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15, 92/2023), у поступку по приговору предлагача АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је пуномоћник Горан Стеменић, адвокат из ..., одлучујући о приговору ради убрзање поступка у предмету Врховног суда Рев2 3203/25, након испитног поступка, донео је 13.07.2026. године следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету Врховног суда Рев2 3203/2025.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагачи су преко пуномоћника, поднели Врховном суду 16.06.2026. године приговор ради убрзања поступка у предмету Врховног суда Рев2 3203/2025, у коме су навели да су тужбу поднели Основном суду у Смедереву 31.12.2010. године, против свог послодавца Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, ради исплате накнаде зараде и трошкова превоза за долазак и одлазак са рада и о делу тужбеног захтева је одлучено пресудом П1 151/11 од 09.09.2022. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1891/24 од 06.06.2024. године. Против другостепене пресуде, тужени је изјавио ревизију 03.09.2024. године, па је предмет Врховном суду достављен 22.10.2025. године, а одлука није донета, па је предложено да председник суда наложи поступајућем судији да у што краћем року предмет узме у ради и донесе одлуку.

Одлучујући о приговору предлагача за убрзање поступка, на основу одредби чланова 7, 9. и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15 и 92/23), Врховни суд је утврдио да приговор није основан.

Након спроведеног испитног поступка, на основу електронског извештаја писарнице Врховног суда, извештаја судије известиоца, утврђено је да су четири тужиоца поднели појединачне тужбе, да су поступци спојени решењем од 24.05.2011. године и да се сви воде под једним бројем П1 151/11, ради заједничког расправљања и једновременог пресуђења. Предмет Апелационог суда у Београду Гж1 1891/24 са

предметом Основног суда у Смедереву П1 151/2011, достављен је Врховном суду 22.10.2025. године. Одлука о ревизији туженог у предмету Рев2 3203/25 донета је на седници већа одржано 10.07.2026. године, у току је њена израда, са напоменом судије известиоца да ће одлука бити израђена у најкраћем могућем року.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљени суд правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, између осталог, прописано је да свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама, или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивње рочишта и главног претреса и израду одлука.

Имајући у виду наведене законске одредбе, у контексту утврђених чињеница, Врховни суд је закључио да предлагачима није повређено право на суђење у разумном року у предмету Рев2 3203/25. Наиме, имајући у виду да је поступак по ревизији окончан пре одлучивања о приговору предлагача, у року прописаном одредбом члана 7. став 7. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Врховни суд је приговор предлагача одбио, јер је његова сврха остварена пре одлучивања по приговору.

Наиме, приговор ради убрзавања поступка, као једно од средстава којим се штити право на суђење у разумном року, има првенствено превентивно дејство, јер служи убрзавању поступка, а затим и компензаторно дејство. У конкретном случају, предлагачи су приговором тражили убрзавање поступка налагањем поступајућем судији да, у што краћем року, узме предмет у рад и донесе одлуку. На основу извештаја судије известиоца следи да је одлука у предмету Рев2 3203/25 донета, што значи да је приговор остварио своју сврху. Право предлагача није повређено, имајући у виду и да од дана достављања предмета Врховном суду 22.10.2025. године ради одлучивања о ревизији до подношења приговора за убрзање поступка 16.06.2026. године није прошло девет месеци и поступање Врховног суда се не може оценити као неажурно или ван разумног рока.

На основу одредбе члана 10. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Одлуку као у ставу другом изреке, Врховни суд је донео применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку у вези одредбе члана 28. и 30. став 2.

Закона о ванпарничном поступку, имајући у виду да предлагач у овом поступку није успео.

С у д и ј а
Драгана Миросављевић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења предлагач има
право жалбе Врховном суду у року од
8 дана од дана његовог пријема

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић